

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA
Rambla del mítj, 20,
BARCELONA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PRÉU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trime. e. . . . . 8 rals.
Antillas (Cuba y Pto. Rico). 6 •
Estranger. . . . . 18 •

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ALLÓ QUE NO 'S POT CRIDAR... ¡¡2 CUARTOS!!

—Senyora Condesa, la CAMPANA li dona un milió de gracias.

—(Per la mor de Déu no ho fassi corre.)

LA CAMPANA DE GRACIA, DOS CUARTOS!

Aixís ho cridavam fins are; mes d' aquí en avant los venedors ambulants s' han de fastidiar.

La Campana de Gracia no pot vendre's pels carrers.

Aixís ho ha disposat qui mana, y ja ho varem dir en lo número passat: *Qui mana mana*.

Mes á dir la veritat, no tenim més que motius de satisfacció per una órdre semblant. Lo públich va correspondre tant bé á nostre caràcter independent y franch, á la nostra actitud democrática é inspirada en lo bè de la ciutat, que lo que per un costat haviam de perdre, ho varem guanyar multiplicat per quatre per un altre costat.

Lo públich que 'l dissapte passat se disputava 'ls números de la Campana de Gracia, á la vegada que 'ns distingia ab 'ls sévas poderosas simpatías, contribuía á llansar una protesta legal y respectable contra disposicions que estan ja judicadas, aixís per una numerosa reunió de distingits advocats, com per la opinió pública.

Nosaltres nos felicitem, además, de que 'l públich que 'ns favoreix haja sapigut donar aquesta mostra viril, que indica qu' hém guanyat molt en lo terreno de las costums públicas.

Tingas en compte que la protesta que s' ha fet tocant á la Campana, s' ha fet també relativament á tots los nostres companys de la premsa senmanal. Tots ells, igual que nosaltres, han trobat omplert lo vuit que varen crear las ordres de la autoritat, per las simpatías generals del poble.

Un públich que aixís sab procedir en los moments crítichs, es digne de alguna cosa més.

UNA ALOCUCIÓ CÉLEBRE.

Encare la tenim davant dels ulls, y encare 'ns sembla mentida.

Nosaltres nos creyam que l' havian escrita 'ls caixistas y que l' havian publicada d' amagatotis. Pero, no senyor, segons totes las apariencias l' ha escrita l' Ajuntament.

Y l' Ajuntament, com si no gosés presentarse tot sol, se fa acompanyar del govern y 'ns clava entre cap y orelles per via de *despejen*, una real órdre, per la qual lo govern mana que 's pagui l' impost del any 76 al 77, y que per lo que 's refereix al any actual, al qui no vulga pagar l' impost se 'l privi d' encendre.

¡Quína llástima que per compte de posar l' impost sobre 'l gas, no 'l possessin sobre l' aygua!

¡No vindria poch bè alló de dir: qui no pagui que 's mori de set!

Encare que, llavors tothom comensaria á beure vi.

¡Se venhen tantas cosas!

L' Ajuntament es lógich, y com qu' es lógich, diu:

«L' impost es legal, y á més de ser legal, lo Ajuntament mereix la aprobació del govern.»

¡Ah, sí? ¡L' govern m' apoya? Dimissió al canto.

Ningú negará que aixó es tant lógich com alló que dihen: «Aixó es una tomaquera que fá pebrots: los pebrots que fá aquesta tomaquera semblan tomatechs per fora y per dintre y tenen lo gust de tomatechs; no obstant son pebrots.»

Mes l' Ajuntament no 's para en barras, y diu:

«Pero 'l gobernador, considerant que 'l càrrech de concejal es obligatori y que no pot renunciarse; ha tingut á bè no admetre la renuncia, *imposantnos lo deber ineludible de continuar en lo desempeño de las nostras funciones administrativas*»

Deixant apart que un deber no l' imposa cap autoritat, sino la ley, per més enérgica que siga una autoritat aném á veure en qué consistiran aquestas funciones administrativas del Ajuntament.

«L' Ajuntament déu manifestar que la primera Autoritat civil de la Provincia s' ha encarregat del compliment de la citada real órdre»

Es á dir: la primera autoritat civil de la Provincia recaudarà l' impost sobre 'l gas. Aquí tenen una funció administrativa.

La primera autoritat civil de la provincia farà lo que deuria fer l' Ajuntament, y 'ls concejals s' ho mirarán desde la barrera.

Francament, ó bè sobra una cosa ó bè 'n sobran varias.

¿No están en mí?

Y are vè la part més persuasiva.

«L' Ajuntament diu, poch més ó menos: «No siguén tontos, paguéu; de 13755 consumidors, ja han satisfet l' impost 7534»

De manera que no més quedan 6221 tossuts: res, una friolera.

¿Pero qué l' hi importa al Ajuntament?

¿No l' hi han donat curador?

¿Quán s' ha vist que 'ls menors de edat se fiquin en l' administració dels seus interessos?

Per satisfacció de vostés y coneixement del públich, per recort dels electors y entusiasme dels consumidors de gas, los diré que firman l' alocució 'l alcalde constitucional presidente, Albert Faura.—Los Tinentes d' Alcalde, Enrich de Durán, Francesch Benet y Colom, Benigne de Solas: Ignaci Fontrodona, Joan Camp y Sala, Lluís de Castellví, Joan Losantos, Casimiro Cusachs, Joseph Batllori.—Los Concejals: Lluís Sagnier, Antoni Cuyás, Pere Campmany, Joseph Font y Molas, Ginés Bosch, Joseph Denis, Magí Lladós y Rius, Joseph Pelfort, Jeróni Granell, Miquel Iglesias, Climent Bonsoms, Pau Coll y Espona, Venancio Diaz, Cecilio Gallisá, Tomás Netto, Climent Munner, Félix Soler y Catalá, Joaquim de Pozo, Manel Porcar, Antonio de Toda.—Lo Concejal Síndich, Nemesi Singla.—Per acort de l' Excm. Ajuntament, lo secretari. B Farriols Morel.

Ja 'n saben. Escrigan lo seu nom, no en lletres d' or, que aixó es molt vulgar.

Escriguinlo en lletres de cambi.

O més clar, quan vingan las eleccions cambihinlos á tots del alcalde al secretari.

Aquesta gent sab massa.

Rasgo final. Davant de una cantonada:

—¿Qué l' hi sembla, Sr. Batista, d' aquest bando?

—Me sembla que adoleix de falta d' ensaigs.

P. K.

Inútil es dir qu' en cos y ánima 'ns associém á las manifestacions y acorts de la premsa barcelonesa.

Entenga 's que quan dihém la premsa barcelonesa, prescindim del *Diari de Barcelona*, qu' es una premsa d' antich sistema, una premsa de lliura.

Si deixém d' insertar alguns documents que hém firmat, es simplement á causa de la seva molta extensió, y perque considerém que 'ls lectors de la Campana ja se n' han enterat llegintlos en los Diaris.

Consti qu' estém disposats á sostenirlos á péu y á caball en totes las formas que siga necessari.

Desde la senmana passada la persecució contra la premsa ha anat en augment.

Hi ha hagut multas.

Hi ha hagut denuncias davant del Tribunal d' imprenta.

Hi ha hagut finalment causas criminals contra determinats periódichs.

Alló que deya un marino: llamps y trons y pedregada.

Pero no tingan por: després de la tempestat vé l' arch de Sant Martí.

Durant las últimas eleccions que s' han celebrat á Fransa, han triunfat sempre 'ls republicans.

La Cámara republicana tenia una majoria de 363 vots avants de ser disolta pèl Mariscal.

Gambetta vá profetisar que al tornarse á reunir tindria igual número de vots.

Las manyas de la reacció van destorbar las sévas profecías; pero aixís que la llibertat del vot s' ha restablert, las profecías ván cumplintse.

Ja no 'n tèn 363; pero 'n tèn 362.

Y cuidado que la qüestió francesa era una mica més peliaguda que la del gas.

La filoxera ha entrat á Espanya per Portugal. Aixís son las cosas.

La filoxera amenassava pèls Pirineus y 'ns entra per la porta del darrera.

Es com la premsa, la baldan á multas, y encare que calli, callant parla.

La premsa es pèls ministerials una especie de filoxera que tendeix á destruir la vinya del presupuesto.

La Direcció general de comunicaciones ha prohibit que s' establissen teléfonos sense 'l seu consentiment.

Ja m' ho pensava 'S tracta de un invent massa hò perque 'l govern no vingués á esbullar la cria.

Encare que bè mirat, lo govern es l' únich á Espanya que tè 'l dret de dirse las cosas á l' orella sense que ningú se 'n enteri.

Si arribava á sentirlas algú, de segur que s' esborronaria.

Una escena digna de consignarse:

S' obra l' exposició de París, y davant de un sens fí de prínceps y dignataris de las monarquías extranjeras, s' eleva un crit unánim de ¡Visca la República Francesa!

¡Magnífica exposició de las aspiracions de un poble y de la tolerancia de una época!

L' Arcalde de Marsella ha prohibit las profesions.

¡Mal fet! més l' hi hauria volgut establir un impost sobre las atxas.

Los jugadores están de enhorabona; ab la feina que l' Ajuntament ha donat al Gobernador ab aixó de cobrá, encendre y apagá, ni temps li queda per posar multas y mentres tant campan per son respecte.

Veritat es que 'l jugar no es un crim tan grós com fer diaris.

¡Endavant! No hi mal que per bè no siga.

Desde que tenim *huelga de gas* se han inventat un sens fí de aplicacions del petróleo, totes ab bon resultat.

A las llums Victori, Blanch, Lafont y altres que venen á supir perfectament la falta del gas, se ha afegit la *Llum Tio* y per cert que satisfá las exigencias del més delicat consumidor. Dotze llums no més iluminan lo café de Novetats de una manera complerta.

Vagin á veureu, que 'ls dich que no 'ls doldrá 'l temps.

Gran número d' advocats del ilustre col·legi, en un lluminós y extens dictamen que publican tots los periódichs, ey, ménos lo diari del *Bru-sí*, demostran que una cosa es governar y altre cosa interpretar la ley y aplicar justicia. Vejin lo que son las cosas: es la primera vegada que un número tan gran d' advocats está d' acort.

¿Un menor de etat pot administrar? No.

L' Ajuntament de Barcelona, per voluntat propia se declara menor de edat, tcta vegada que demana curador.

¿Quína valides tindrán las disposicions que dimanen de nostres regidors?

Vaja, que aixó sembla joch de noys.

Lo dia ménos pensat ja veig que 'ns diu l' *Imprenta* que, per compte de fe sessió, la Ajuntament s' entreté jugant á balas.

Veus' aquí la poesia de Federich Soler que 'ls haviam promés:

LA TORNADA DEL SOLDAT.

Per tot allá hont hem marcat,
patria amada,
la petjada,
per tot allá hont hem anat
la Victoria 'ns ha guiat.

La riqueza y lo llorer
de la guerra,
noble terra,
dú ton brau almogavér,
qu' ha vensut al estranger.

Y al mirar tos campanars,
joh senyora!
pensa y plora

que, entre sanch vessada á mars,
mélts no tornan á sas llars.

Y, al mirar, batentli 'l cor,
á s' aymia;
que tenia
pensa trist jeh negra sort!
una aymia, aquell qu' ha mort.

Y, á sa mare contemplant,
que li ha dada
l' abressada:
—¡Pe 'ls qu' he mort, diu tremolant,
quantas mares plorarán!

Llums y festas, com aquí,
disposavan,
y enamavan,
los germans dels que deixí,
entre ruinas, morts per mí.

L' estranger. l' aygla capdal,
com jo, deya
que somreya
escollantne són tabal,
de la guerra á la senyal,

Y era 'l negre corb crudel
que 'ns mirava
y ens atíava,
y afamat, frisós d' anhel,
devallava desde 'l cel.

Deyam que 'l lleó, enutjtát,
nit y dia
ens empenya,
y era 'l llop, també afamat,
qu' esperava lo combat.

Com jo, deya l' estranger:
—Honra y gloria
la victoria
me durá.—Y li ha dut primer
una tomba y un fesser.

Sas aymias, sols per ells,
ja arrancavan
y trenavan
llorers, rosas y clavells,
fent garlandas y ramells.

Y ells, febreros, al combat
se batian
y morian,
y era á terra trossejat
aquell sér tan estimat!

Y may lo soldat forçut
que 'ls matava
y trocejava
hagué ofensa d' ells rebut,
ni ells l' habian conegut.

Reb joyosa 'l vert llorer,
nobla terra,
de la guerra,
ahont ton brau almogavér
hi ha batut al estranger.

Pera dá á dos reys la sort
jo 'l cullia
y ell moria,
y ni al meu ayma món cor,
ni á n' al seu, aquell qu' ha mort.

Vessant sanch y ab greus fatichs
jo l' ganyava
y ell finava,
per dos reys, ferms enemichs,
que, mort ell, ja són amichs.

FEDERICH SOLER.

Un quènto antich:

Un arcalde del temps de la picó, qu' era 'l
temps en que qui manava manava, per fer di-
ners vá resoldre cridar als hortelans de un á un.

—¿Entre col y col, qué hi planta? 'ls pregun-
tava.

—Entre col y col, lletuga, diguè 'l primer
hortelá.

—¡Multa! exclamá l' arcalde.

L' escena 's repetí ab lo segon, ab lo tercer,
ab lo quart, fins que s' hi presentá 'l quint que
ja estava advertit.

—¿Entre col y col, qué hi planta? repetí l' ar-
calde.

—Jo, res, aixó vostè: vostè hi planta una
multa.

Aquest quènto vol dir qu' entre Gobernador
y Ajuntament, nosaltres hi plantèm.

¿Qué dirian?
¡Ojo, mucho ojo!

Refrans adobats:
Lo regidor y la tela s' han de mirar ab can-
dela.

Val més un ja hi cobrat que dos t' embar-
garé.

Qui no pot cobrar, moltas se 'n pensa.
Mal cobrar no pot durar.

¿Ahont vas Ajuntament que no cobris?...
Impostos y mala cara treuhen á la gent de
casa.
A só de timbals no s' agafan quèntas.

Un empleat de un poble de l' isla de Cuba
ha marxat emportantse 'n 300 mil duros.
Ja t'è rahò aquell periódich ministerial:
Tot *marxa* molt bè.

De un diari de Madrid:
«Manifest als electors, als contribuyents, als
jornalers sense treball y sense pá, al país enter.
«Espanyols: Dijous á la tarde va comensar
la discussió dels pressuposts de la nació.
«A las tribunas del Congrés hi havia sentats
uns 30 y tants diputats.
«Lo país n' ha elegits 396; n' hi ha per lo
tant 360 als qui tant se 'ls endona dels pressu-
posts generals de la nació.
«¿Vos recordaréu d' aixó en las eleccions
próximas?»

Gracias del govern.
Un dia concedeix una fornada de creus, y al
cap de un quan temps publica 'ls noms dels qui,
per no tenir quartos per pagar los drets corres-
ponents, han deixat de recullir las.
Lo govern los proclama pobres desde la *Ge-
ceta*, fent ab ells lo que fa ab tot los espan-
yols, es á dir: los *des-gracia*.

Nota: Ni un sol periodista ha anat á recullir
la creu.
Naturalment, ¿qué més creu que la que
duhém á l' espatlla?
¿Qué més creu que 'l decret d' imprenta?

Un tal reverent Benet y Colom ha sigut
nombrat canonje de Salamanca.
No sabem si la noticia 's refereix al célebre
mossen Benet ó al no ménos célebre Sr. Benet
y Colom del Ajuntament.
Com que are no tenen mals de cap, ab aixó
del impost del gas, naturalment los regidors
fins poden dedicarse á la carrera eclesiástica.

Are s' ha fet de moda un bastó que al punyo
hi t'è un metxero Victori.
Res mes oportú.
Llum Victori y bastó tot en una pessa.

¿En qué se sembla lo *diari de'ns* Brusi á la
María sola? En que queda sol.
¿Y á un gos'rabiós?—En que no t'è companys.
¿Y á un escolá?—En que apaga llums.
¿Y á molts serenos?—En que canta fora d'
hora.

Proposem una cosa al Ajuntament de Barce-
lona.

Als mols dictats que pot usar junt al seu
nom natural com, *magnífich, excelentísim*, etc.,
etc., y que recordan nobles fets de la ciutat
condal, en altres temps tant ben representada,
es precis que n' hi afegeixin dos més:

Lo de tenebrós y 'l de ignocent; lo primer
pera perpetuar son amor á las tenebras, y lo
segon pera que recordin sa menor edat, tota
volta que, segons sembla, necessita tutoria.

Un que volia casarse, vá publicar lo següent
anunci:
—«Fulano de tal, que t'è una posició desaho-
gada, desitja contraure matrimoni y busca una
dona que l' hi tregui del cap.»

Una caricatura de un periódich estranger:
Inglaterra y Russia están esmolant un sabre
cada una.
A dalt, diu: «Preliminars de la pau.»
Y á baix anyadeix: «De l' una part y de l' al-
tra 's preparan per fer oberturas.»

De anarse 'n á dinar solèm dirne nosaltres:
«Anar á menjarse las garrofas.»
A Castelló y á Valencia s' ho han prés al
péu de la lletra, y per dinar, per sopar y sem-
pre menjan garrofas á falta de pá.
Aixís es la política conservadora.
Fá anar dret á tothom fins al llenguatje fi-
gurat.

A París ha mort un tal M. Vallette, professor
de Dret y republicá antich.

Després del 2 de Desembre, Napoleon man-
agafarlo, y ell responguè:
«Sempre hí considerat que tenia dret á semá
blant honor, com á representant del poble y
com á catedrátich de Dret.»

Per casualitat han arribat á nostres mans embolicant
una candela de seu los següents versos que 's de pre-
sumir formavan part de un bando de bon govern. Lo
paper no dú sello ni firma, y aixís no podem, per més
que fem comentaris, averiguar de qui dimana:
Diu aixís:

«Per la mèva voluntat,
que es sempre bona rahó,
mano y ordeno; y sino,
qui falti queda multat,
que tot nom que gastí gas
tant si es gran com si es petit
y no pagui tot seguit
aquell dret que avuy fá 'l cas,
suprimirá incontinent
lo que 'l fá consumidó.
Si el no 'u fá, be ho faré jo.
Aixís, desde aquest moment,
y no 'm vingan si es de dret,
puiz será perque jo ho vull,
en Gasull s' ha de dir *Ull*,
y en Gasset se dirá *Set*.
De ara mes dispojo jo
que per demanar gaseosa
se demani dient *Eosa*
y que en Gassó 's firmi *So*.
Y queda preceptuat
qu' el que tinga un gastament
deurá dir que te *tament*
y que 'l gastat seia *Tat*.
que 'l que fassi algun gastot
y 'l que fassi un bon gaspatxo
sols podrá dí que fa *patxo*,
y lo primer que ho fa tot.
Y firmarán ans tothom
tant si poden com no anar,
Gassol *Sol* y Gaspar *Par*
y 'n Gas que quedi sens nom.
Vaidament que tot s' ensorri
així ho vull y aixó ho declaro:
y 'l que hi tinga algun reparo
nada, que pagui y recorri.

SENSE FIRMA.

A Madrid desde 'l 20 fins al 31 del actual se
celebrarán grans firas y festas.
¿Volen ferlas lluhidas y económicas?
Pues es molt senzill, que demanin datos á
nostre Ajuntament.
Quan dich al nostre, vull dir al Ajuntament
de la ciutat dels comptes.
Ey, entenémnos: dels comptes que no 's
pagan.
Es dir que no 's pagan; d' aquells en que
sempre diuhen:—Torni á passar d' aquí quinze
dias.

Lo Sr. Marfori ha sigut elegit diputat de
Loja.
En Marfori ja torna á figurar.
¿Qué significa aixó?

Aquí 'l conflicte del gas.
A Madrid lo conflicte de la calderilla.
Y per tot Espanya 'l conflicte de la fam.
No 'ls dich més, perque no 'm posin 25 duros,
pués no tinch ganas de trobarme en un nou
conflicte.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat charadas ó endevinallas dignas de insertarse,
'ls ciutadans Poeta retirat, G. T. M., J. Recasens, J. nani, J.
S. Magriña, J. M. Ereu, Pilades y Orestes, Un mallorquí de
mon y Fr. Pallanga.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y
tamoch lo qu' envian los ciutadans Escanya-pobres, Tio
Peti, Rusca, C. de macarrons, J. A. G., A. Faus, Llorens,
C. Sambahya, C. Gaspau, C. Ninas, Maria Nut, Amante del
baile y Una criatura.

Ciudadá F. Planas y M. Han enviat lo geroglífich y 'l
quadrat numérich.—Mallorquí de mon: Una mica corre-
jida hi anirá la poesia. Pot insertarse 'l logogrifo numé-
rich. Insertarém anagrama, mudansa y triángul.—G. T. M.:
Insertarém lo geroglífich.—Poeta retirat: hi anirá la sino-
nimia.—S. Q. T.: Insertarém una sinonimia, una mudansa
y 'l trencá closcas.—J. M. C.: Lo complaurém com de costum
—Baldomero Bororau: Hi anirá la combinació numé-
rica y 'l quadrat.—Conxina: Pasaréu lo dibuix al dibuixant.
—P. Bosch: Vosté olvida que sense contar los de las non-
tanyas hi ha molts boscos á Catalunya.—Nassari Ganxet:
Insertarém lo problema.—Morolobangof: Publicarém dos
geroglífichs.—Noy maco: Insertarém lo triángul.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Fa-u-ra.
2. ID. 2.ª—Cor-ta-plo-mas.

- 3. ENDAVINALLA.—Estel.
- 4. CONVERSA.—Morera.
- 5. SINONIMIA.—Bosch.
- 6. QUADRAT NUMÉRICH.

5	2	4	3	1
1	4	5	2	3
2	1	3	4	5
3	5	2	1	4
4	3	1	5	2

- 7. ESCALA. • mas
sep
mil
tot
suc

8. GEROGLIFICH.—L' home com mes se 'n véu mes se 'n creu.
Ha enviat totes las solucions, Coliflor: n' ha endavinadas 6, Trencalós; 5, M. H., Concejal de Menarsons y D. Setroc; 4, Gaatief y L. Tobir; 2, Feliu Berga; y 2 no mes un lector de la Campana y Condal Gasipaa.

I.
¡Ay cuantas tot ha produhit lo tres a l' ajuntament! quin paper mes poch lluhit hu en aqueix mateix moment. Si no toca 'l dos aviat, esperant que tres dos tres

aquesta comptal ciutat, no podrá anar pels carrés.
PILADES Y ORESTES.
II.
Ab lo dos vol fer hu l' Ajuntament, y sols tot ocasiona ab son intent.
PILADES Y ORESTES.

ENDA VINALLA.
Ma primera ja festeja, ma segona vá a costura, ma tercera encare mana y are, lector, se 't pregunta, si saps lo tot de que 's trac' ho sabs, lector, per ventur
J. D.
QUADRAT DE PARAULAS.

Ompli los punts ab lletres que llegidas horizontal y verticalment digui: la primera ratlla una fruita; la segona un sentiment; la tercera lo nom d' un general, y la quarta una ciutat.

MUDANSA.
Com la tot est t y tot y tot en fi molt rebé vell dirte que jo seré son premes de bona tot. Si no hu acertas, lector, un cop de tot te daré.
POETARETIRAT.

TRENCA-CAPS.
DE NO RES TE DONO... C.
Formar ab aquestas lletres lo nom d' un personatge de la situació.

XAMANEA.
GEROGLIFICH.

Amo
R D
Germá Germá
Am OR
D K K K K.

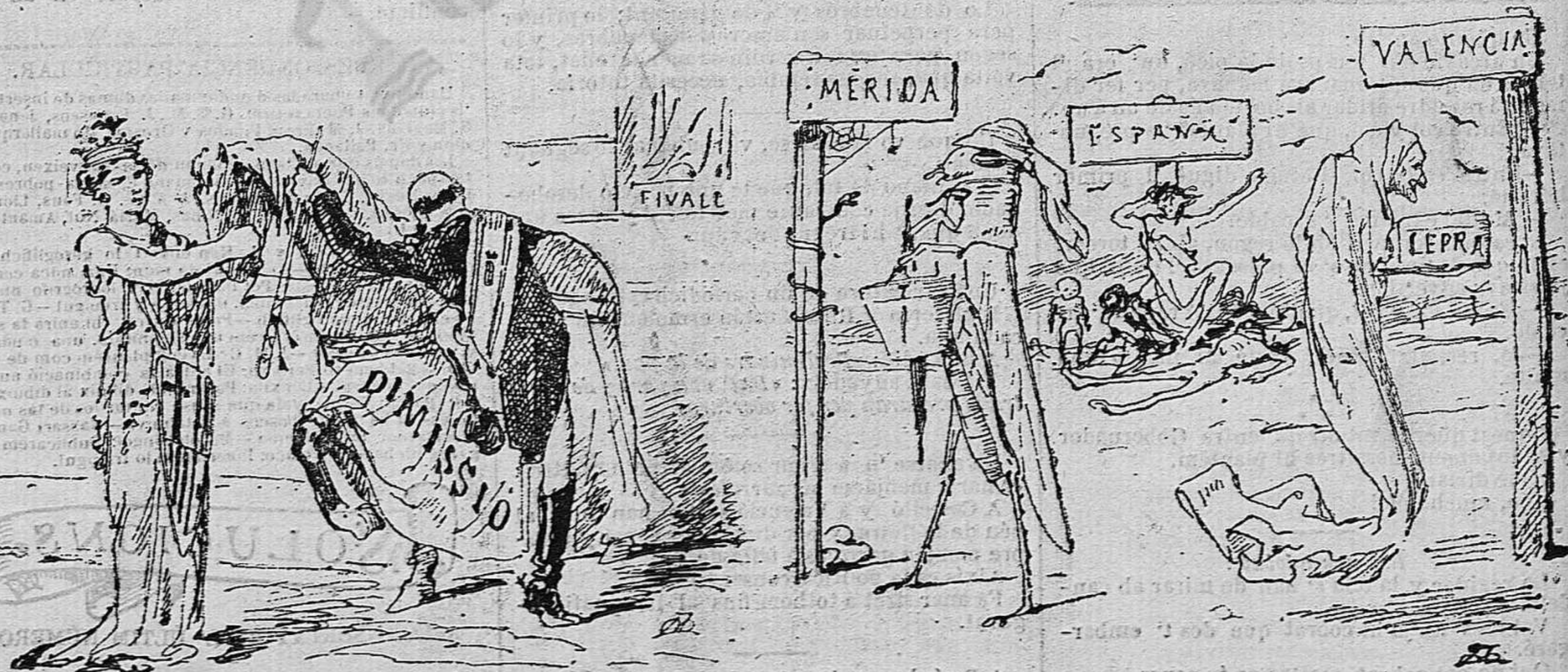
MINERVA.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.
LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

SUMA Y SIGUE.

Dels pecats dels poch, los molts ne van geperuts.

Cuít home, desideixis; no 'm fassi estar mes empantanegada.

Aixó son aquells manantials de prosperitat que brotan de per tot arreu; sabeu?